

New Demos
(La La La
Human Steps)

de fabrieksschouwen en vervaarlijk dichtbij de metersdiepe afgrond laverde, waarbij ze geruststellend door een megafoon schreeuwde: 'EVERYTHING THAT HAPPENS, HAS HAPPENED BEFORE.'

'Weibliche Bewegungsfigur 094210' van Christine De Smedt en Damien Deceuninck had in eender welke ruimte met vier muren kunnen staan. Aan de ene wand foto's van ruimtes die als locatie dienden bij de opnames van de dansende De Smedt, aan de tegenoverliggende wand schetsen van bewegingen. Leuven is het kader, zie de prentkaarten aan een andere wand en de foto die bij het betreden van de zaal in Arenberg, voor de voeten ligt. Het is de vraag of een onderzoeksproject dat via bewegingspatronen het specifieke van een ruimte wil benaderen, alleen via reproductie kan getoond worden en of, op het moment dat de danseres door één of ander fysiek ongemak niet live kon dansen, dit onderdeel nog wel rechtmatig doorgang mocht vinden.

Het werk van Xavier Debeerst en Hugo De Leener kon ik moeilijker plaatsen. Debeerst plaatst oude foto's en objecten die verwijzen naar oude culturen (Griekenland, Pompeï, Afrika, onze roots?) bij foto's in gomtechniek van stillevens in fraaie melancho-

liche kleuren. Sommige van de gefotografeerde objecten zijn terug te vinden in de Heksentoren: een aardewerk, een pijnappel. De Leener zet in de verkommerde bibliotheek van het verlaten klooster van O.L.Vrouw-Ter-Koorts oude boekenkasten vol lege glazen; hier en daar hangt er één omgedraaid op; gedroogde bloemen, een fles, blauwe inkt, en dan op een schap hoog boven de bezoeker, een vol glas en een boek: de oude orde? Heb ik gezien wat er te zien is?

Het mooiste Klapstuk-werk was ongetwijfeld *Quarere*, een coproductie met het Spaanse Teatre Obert. Maria Munoz en haar partner Pep Ramis leveren een klein pareltje af dat dichtbij huis blijft, hen op de huid zit. De dramaturgie is extreem eenvoudig en helder. Alleen het spel met de rekvisieten deed vermoeden dat ze zelf niet helemaal geloofden in de kracht ervan. De bewegingen van Munoz zijn krachtig, hoekig en toch licht en zwierig. Ze vertrekken vanuit één impuls, één punt en vloeien door in alle andere lichaamsdelen. Munoz werkte met Katie Duck, een 'volgeling' van Paxton. De invloeden van contactimprovisatie zijn bij Mal Pelo duidelijk terug te vinden in het elkaar voorzichtige aftasten, het samen en toch op zichzelf zijn, het fragiele evenwicht dat moeizamer te

bereiken is dan conflictsituaties.

Van eigen bodem

Niet helemaal samenvallend met de eigen produktielijn is de duidelijke keuze van Klapstuk voor Vlaams-Nederlands werk. De Keersmaeker, Ritsema, Huilmand vormden samen met Fonteyn, Platel, en de artiesten van Lijn 9 een overzicht aan werk 'van eigen bodem'. Gezien tegen de inflatie van internationaal aanbod, vind ik deze terugkoppeling een valabele keuze, zeker als men in het achterhoofd houdt dat Vlaams in het buitenland een kwaliteitslabel is. Ik heb zelfs de indruk dat het festival in bepaalde mate terugkoppelt naar Leuven en zijn specifieke publiekssituatie: een grote concentratie van jong publiek met over het algemeen weinig kijkervaring dat vanuit een onbevangenheid voor alles openstaat. Of dit binnen een internationaal festival een gerechtvaardigde optie is, is weer een andere vraag.

De Keersmaeker opende Klapstuk, Roxane Huilmand die door de Keersmaeker zelf vervangen werd in *Mikrokosmos*, sloot het af met haar nieuwe solovoorstelling *Capricieuse*. Het is enigszins eigenaardig om na *Ottone*, *Ottone* opnieuw naar *Mikrokosmos* te kijken. Zeker omdat het werk van De Keersmaeker zo'n strakke en onomkeerbare volgorde heeft. Ze had *Mikrokosmos* nooit kunnen maken na *Medeamaterial* en *Ottone*, *Ottone*. In *Mikrokosmos* ademt alles nog een vrolijkheid uit die nu een beetje wrang smaakt. Of de melancholische kleur krijgt van een verloren paradijs, toen het nog goed ging. Toch heb ik het met vreugde opnieuw gezien.

'Als er niet een paar boeken zijn die we van tijd tot tijd kunnen herlezen, als er niet een paar schilderijen zijn die we van tijd tot tijd kunnen weerzien, dan zou dit arme leven nog meer vergeten, nog meer afscheid kennen. Er is nu eenmaal niet veel aan belangrijks dat we in dit leven meer dan een keer mogen doen.' (Botho Strauss)

Capricieuse van Roxane Huilmand balanceert voor mij op de snee tussen authentiek onderzoek en pose. Ik weet het niet. Is dit, na maandenlange confrontatie tussen de danseres en de virtuoze vioolmuziek van Paganini, het uitgepuurde resultaat, het tot op de noot uitgevochten gevecht? Af en toe ontsnap ik niet aan de indruk van gemakkelijker en esthetisering. Soms volgt Huilmand de muziek en komt ze dichtbij de illustratie, soms volgt ze die